

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van De Heiligen der laatste Dagen.

„En wij hebben het Profetische woord dat zeer vast is: en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in eene duistere plaats, totdat de dag aanlicke, en de morgenster opga in uwe harten”.

2 PETRUS 1 : 19.

No. 1.	Abonnementsprijs per jaar:	6e Jaargang
1 Januari.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1901.

Een en zeventigste halfjaarlijksche Conferentie der kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen.

Gehouden te Salt Lake City 5, 6 en 7 Oct. 1900.

(Vervolg van Bladzij 372).

Daarna sprak President Joseph F. Smith, welke hoopte, dat hetgeen in de vergaderingen besproken was, in de herinnering der hoorders zou blijven. Daarna besprak hij dat wij aan een werk deelnamen dat zoowel natuurlijk als geestelijk is, daar de geestelijke en tijdelijke dingen in dit leven te zamen vloeien. De Kerk is geestelijk zoowel als natuurlijk. Pres. Smith besprak alzoo het tempelwerk en verklaarde dat de wetten en verordeningen in het huis des Heeren dezelfde waren als in de dagen van Joseph Smith. Vervolgens werd de wet der tiende door hem besproken; benevens de noodzakelijkheid om dezelve te gehoorzamen, ten einde, de zegeningen daarvan te ontvangen. De noodzakelijkheid van grootere éénheid en de bevordering van binnenlandsche industrie werd eveneens door Pres. Smith besproken.

In den namiddag werd benevens de vergadering in den tabernakel, vanwege de veelheid der bezoekers, ook een vergadering in de „Assembly-Hall”, welke eveneens op den Tempelgrond gebouwd is, gehouden. Tegenwoordig waren Apostelen Heber J. Grant, welke presideerde, John W. Taylor en Abraham O. Woodruff, en van het eerste presidentschap der zeventigers: Jonathan G. Kimball, Rulon S. Wells en Joseph W. Mc. Murrin, benevens vele

patriarchen, bisschoppen en anderen. De eerste spreker was Joseph W. Mc. Murrin, welke in het bijzonder tot teruggekeerde zendelingen sprak, dat zij hun werk niet als gedaan zouden beschouwen, doch voort zouden gaan in het werk des Heeren. Daarna sprak Ouderling Jonathan G. Kimball aangaande getrouwheid tot God, tot ons zelve, ons land en ons volk.

Daarna volgde Apostel A. O. Woodruff, welke de heiligen aanspoorde om acht op hunne kinderen te geven en toe te zien dat zij niet onder den invloed van zonden en ondeugd zouden komen. Apostel John W. Taylor besprak hierna het groote werk der Heiligen der laatste Dagen, om het Evangelie aan alle geslachten, talen en volken te prediken, opmerkende dat wij slechts een begin aan dit groote werk gemaakt hebben. Hij verwees naar de beloften van Jezus aan Johannes, dat hij zou verblijven om zielen tot hem te brengen, tot Hij in zijn heerlijkheid zou komen. Dat het verspreiden van de waarheid onder de menschen op aarde, grooter in de oogen van God was, dan om in Zijne rust in te gaan en in Zijne tegenwoordigheid te verblijven. Want Petrus vroeg en kreeg dit voorrecht, doch aan hem werd verteld dat Johannes een grooteren zegen had verkregen daar hij een grooter werk begeerd had. En spoorde de jonge mannen aan om zich voor te bereiden tot het prediken van het Evangelie.

De laatste spreker in de Assembly-Hall was Apostel Heber J. Grant. Hij getuigde dat de sprekers door de leiding des Heiligen Geestes gesproken hadden, verheugde zich in het werk des Heeren en alzoo dat hij eenige, welke zwak waren geworden, weder tot het vervullen van hunne plichten had mogen brengen. Apostel Grant besprak mede, dat de groote zegeningen en verzegelingen, welke in het huis des Heeren worden verkregen, alleen vervuld zullen worden indien wij de geboden van God onderhouden; oprecht in onze handelingen met God en onze evenmenschen zijn, de wet der tiende gehoorzamen, het Woord van Wijsheid onderhouden en onze plichten als heiligen der laatste dagen doen.

In de laatste vergadering in den tabernakel was President Snow de eerste spreker, zijn rede was als volgt:

Broederen en Zusters, ik wil u eenige verzen lezen, welke in de ~~zeventiende~~ afdeeling van het Boek van „Leeringen en Verbonden” vervat zijn: 63: 22-31.

„En nu, zie, dit is de wil van den Heer uw God, aangaande Zijn heiligen, dat zij zich zelve te zamen zonden vergaderen in het land van Zion, niet in haast, anders zou er verwarring zijn, hetwelk pestilentie te weeg brengt.

„Zie, het land van Zion, Ik de Heer, houd het in mijne eigene hand;

„Nochtans Ik de Heer, geef aan Caesar de dingen die van Caesar zijn;

„Daarom wil Ik, de Heer, dat gij het land zoudt koopjen, opdat gij voordeel van de wereld moogt hebben, opdat gij aanspraak op de wereld moogt hebben, opdat zij niet tot gramschap moge aangespoord worden;

„Want Satan plaatst het in hunne harten tot gramschap tegen u, en tot het vergieten van bloed.

„Daarom het land van Zion zal niet verkragen worden dan door koop of door bloed, op eene andere wijze is er geene erfenis voor u.

„En indien door aankoop, zie, gij zijt gezegend:

„En indien door bloed, daar het u verboden is om bloed te vergiften, zie, uwe vijanden zijn op u, en gij zult gekastijd worden van stad tot stad, en van synagoge tot synagoge.”

Deze woorden werden van den Heer tot den profeet Joseph in 1830 gesproken. Nu, de tijd nadert ras dat een groot gedeelte van het volk, tot hetwelk ik thans spreek, terug zal gaan naar Jackson-graatschap. Een groote menigte van het volk dat nu in de Staat Utah woont, zal dit voorrecht hebben. Of ik, President Cannon, President Smith, of al de broederen der Twaalf terug zullen gaan weet ik niet. Doch een groot gedeelte van de Heiligen der laatste Dagen welke nu in deze valleien wonen zullen teruggaan naar Jackson-graatschap om een heilige stad den Heere te bouwen, gelijk als door Jehovah verordend was en geopenbaard is door Joseph Smith.

Een enkel woord aangaande Joseph Smith.

Er zijn wellicht zeer weinige menschen thans levende welke zoo goed met Joseph Smith den profeet bekend waren als ik was. Ik was zeer dikwerf met hem. Ik bezocht hem in zijne familie, zat aan zijne tafel, en vergezelde hem bij verschillende gelegenheden, en had persoonlijke gesprekken met hem, om raad te vragen. Ik weet dat Joseph Smith een profeet van God was; ik weet dat hij een eervol mensch was, een zedelijk mensch, en dat hij de achting genoot van hen, welke met hem bekend waren. De Heer heeft mij op de duidelijkste en volkomenste wijze getoond dat hij een profeet van God was, en dat hij het heilige priesterschap hield en de autoriteit om het volk te doopen voor de vergiffenis van hun zonden en de handen op hen te leggen voor het ontvangen van den Heiligen Geest, opdat zij voor zich zelve kennis aangaande de waarheid van dit werk mochten ontvangen.

Ik ben iemand welke de sterkste openbaring van den Heer, aangaande de waarheid van dit werk heeft ontvangen. Deze manifestie was machtvol met mij voor uren en uren; en welke omstandigheden ook in mijn leven mogen plaats vinden, zoo lang als herinnering duurt, zal deze volmaakte kennis met mij blijven.

Ik zal nooit vergeten toen ik Joseph Smith voor de eerste maal zag. Het was in het huis van vader Johnson, in het stadsgebied van Hiram, in den Staat van Ohio, omstreeks vijf en twintig mijl van Kitland. Het was nabij vader Johnsons waar een bende hem teerde en met vederen bestrooide. Toen ik hem zag stond hij in den ingang der deur. Voor hem was een kleine belonimerde plaats, alwaar honderd vijftig of twee honderd mannen en vrouwen zich vergaderd hadden. Daar hoorde ik voor de eerste maal zijne stem. Toen ik zijn getuigenis hoorde, ten opzichte van hetgeen de Heer hem geopenbaard had, zoo scheen het mij toe, dat hij een oprecht man moest zijn. Hij sprak en had het aanzien van een oprecht man.

Door dezen man Joseph Smith heeft de Heer gezegd, wat ik zoo even gelezen heb. Gelijk eenige van de broeders in hun rede gezegd hebben, denk ik dat een hervorming onder de heiligen der laatste dagen noodig was, en ik geloof dat deze hervorming reeds is begonnen. Een van de bewijzen daarvan voor mij is, dat de heiligen der laatste dagen, door al de afdeelingen van Zion gedaan hebben wat zij nimmer deden, ten opzichte van de wet der tiende. Zij hebben tweemaal zooveel tiende, gedurende dit en het vorige jaar betaald, dan zij twee jaar geleden deden. Het is wonderbaar, hoe de heiligen in dezen plicht hervormd zijn, in het bijzonder met het oog op het feit, dat de heiligen der laatste dagen altijd moeite hadden om zichzelf in geldelijke aangelegenheden te hervormen. Zij konden het niet doen in de dagen toen deze openbaring gegeven werd: Joseph trachtte hen zoo te ontwikkelen, dat zij zich met de wet van „toewijding“ zouden in overeenstemming brengen, welke verhevener is als de wet der tiende en hetwelk een grondbeginsel is, dat zoo zeker als ik tot u spreek, door mij en u, ter eeniger tijd moet worden aangeromen. Wanneer die dag komt zullen wij bereid zijn om naar Zion te gaan. Wij zullen geen bezit nemen van het land van Zion door geweld. Indien wij zulks zouden doen, het zou met ons gaan als met het volk dat op het land van Zion was, toen deze openbaring werd gegeven. Gelijk de Heer ons hier vertelt daar zijn slechts twee wegen waardoor wij in het bezit van dat land kunnen komen. Een weg is door aankoop „en indien door aankoop, zie, gij zijt gezegend.“ De andere weg is door bloed, „en indien door bloed, daar het u verboden is bloed te vergieten, zie, uwe vijanden, zijn op u, en gij zult gekastijd worden van stad tot stad, en van synagoge tot synagoge, en slechts weinigen zullen staan en een erfenis ontvangen.“ Dit zijn de woorden van God. Zij kwamen heden niet tot ons, noch gisteren, noch verleden jaar, doch zij kwamen tot het volk van God eenige jaren geleden. Zij kwamen tot de heiligen der laatste dagen welke te dier tijd op het land van Zion waren. Ik weet niet of ik juist ben, indien ik zeg dat zij van grootere waarde voor ons zijn dan voor hen. Doch het is dit: De heiligen der laatste dagen in deze valleien hebben ondervindingen gehad die de heiligen destijds niet bezaten. Wij hebben geleerd wat zij niet geleerd hebben. Zij werden gruwelijk vervolgt en verdreven van het land van Zion, en gelijk de openbaring zegt, „slechts weinigen zullen staan, en een erfenis ontvangen.“ Daar zijn wellicht eenigen onder mijn gehoor, welke een erfenis in het Jackson-graafschap zullen ontvangen, voordat zij tot het leven aan de andere zijde des grafs zullen overgaan.

Wordt vervolgd.

Eerste Visioenen en Openbaringen, welke door Joseph Smith werden ontvangen.

Vanwege de vele rapporten, welke in omloop gebracht zijn, door personen met kwade bedoelingen, in betrekking tot het ontstaan en den vooruitgang van de Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste Dagen, en welke door die personen ontworpen waren, om tegen haar karakter als een Kerk en haar vooruitgang in de wereld te strijden, zoo ben ik genoopt geworden, deze geschiedenis te schrijven, zoodat het publiek uit de dwaling moge gebracht worden en al diegenen, welke naar waarheid zoeken in het bezit te stellen der feiten zooals zij plaats gehad hebben, in betrekking beiden tot mijzelf en de Kerk, in zooverre als ik die feiten in mijn bezit heb.

In deze geschiedenis zal ik de verschillende gebeurtenissen, ten opzichte van deze Kerk wedergeven, in waarheid en gerechtigheid, zooals zij plaats gehad hebben, nu zijnde het achtste jaar sedert de organisatie der Kerk.

Ik ben in het jaar des Heeren achttienhonderd en vijf op den 23 December, in de stad Sharon, Windsor Graafschap, Staat Vermont geboren. Mijn vader, Joseph Smith, Senior, verliet den staat Vermont en ging naar Palmyra, Ontario, (thans Wayne graafschap). Ongeveer vier jaren nadat mijn vader te Palmyra aankwam, verhuisde hij met zijn familie naar Manchester, in hetzelfde graafschap van Ontario. Zijne familie bestond uit elf zielen, namelijk: mijn vader, Joseph Smith, mijn moeder, Lucy Smith (wier naam voor haar huwelijk was, Mack, dochter van Salomon Mack), mijn broeders Alvin (welke thans dood is), Hyrum, ikzelve, Samuël, Harrison, William, Don Charles en mijn zusters Sophronia, Catharina en Lucy.

In den loop van het tweede jaar nadat wij naar Manchester verhuisden, ontstond in de plaats alwaar wij leefden, een buitengewone opgewondenheid ten opzichte van godsdienst. Het begon met de Methodisten, doch werd spoedig algemeen onder al de sekten in dat gedeelte van die landstreek; het geheele district scheen inderdaad door hetzelfde aangedaan en groote menigten vereenigden zich tot verschillende godsdienstige genootschappen, hetwelk geen geringe opschudding en verdeeldheid veroorzaakte. Eenigen zeiden: Ziet hier; en anderen zeiden: Ziet daar; sommigen strenden voor het Methodistengeloof, sommigen voor het Presbyteriaansche en sommigen voor het Baptistische. Doch niетtegenstaande de groote liefde, welke de bekeerden van deze verschillende gelooven beleden te hebben, ten tijde van hun bekeering, en den grooten ijver welken door de respectievelijke geestelijkheid geopenbaard werd, welke zeer werkzaam was in het doen ontstaan en het bevorderen van dit buitengewone schouwspel, ten einde ieder te bekeeren, gelijk zij het geliefden te noemen. Geen verschil bij welke sekte zij zich wenschte aan te sluiten. Nochtans wanneer

deze bekeerlingen zich begonnen aan te sluiten, sommigen bij de eene partij en sommigen bij een andere, zoo bleek het dat de oogenschijnlijke goede gevoelens meer voorgewend dan werkelijkheid waren, want een tooneel van verwarring en kwade gevoelens ontstond. Priester strijdende tegen priester en bekeerling tegen bekeerling, zoodat alle goede gevoelens van den eene tegenover den andere, indien zij die ooit bezeten hadden, geheel verloren gingen in woordenstrijd en een conflict aangaande opiniën.

Ik was in dien tijd in mijn vijftiende jaar. Mijn vadersfamilie was tot het Presbyteriaansche geloof overgebracht en vier van deze vereenigden zich met die kerk, namelijk: mijn moeder Lucy, mijn broeders Hyrum, Samuel Harrison en mijn zuster Sophronia.

GEDURENDE den tijd van deze groote opgewondenheid, werden mijne gedachten tot ernstige overdenkingen en groote ongerustheid geleid: doch ofschoon mijn gevoelens diep en dikwerf scherp waren, zoo hield ik mij nochtans onzijdig van al die partijen, ofschoon ik hun verschillende vergaderingen zoo dikwerf bezocht als de omstandigheden zulks veroorloofden. Doch na verloop van tijd werd mijn hart eenigszins tot de Methodistische sekte geneigd en ik gevoelde eenig verlangen om met hen vereenigd te worden. Evenwel was de strijd en verwarring zoo groot onder de verschillende genootschappen, dat het onmogelijk voor een persoon, welke zoo jong en zoo onbekend met menschen en dingen was als ik, om tot een besluit te komen, wat juist en wat onjuist was. Mijn gemoed was op verschillende tijden grootelijks opgewonden, het geschreeuw en rumoer was ook zoo groot en voortdurend. De Presbyterianen waren zoo bepaald tegen de Baptisten en Methodisten, en wendden al hun krachten van verstand en valsche redeneeringen aan om hunne dwalingen te bewijzen of tenminste, om te trachten het volk te doen gelooven, dat zij in dwaling verkeerden. Aan de andere zijde waren de Baptisten en Methodisten op hunne beurt even ijverig om hun eigen leerstellingen te bevestigen en alle anderen te wederleggen.

Te midden van deze woordenstrijd en rumoer van opiniën, zeide ik dikwerf tot mijzelven: Wat moet ik doen? Welke van al deze partijen zijn juist? Of zijn zij allen verkeerd? Indien een van hen juist is, welke is het en hoe zal ik dit weten?

Terwijl ik aldus arbeidende was onder deze buitengewone moeilijkheden, welke veroorzaakt werden door den strijd van deze godsdienstige partijen, las ik op zekeren dag het eerste hoofdstuk vijfde vers van den zendbrief van Jakobus, hetwelk luidt: „En indien iemand van van u wijsheid ontbreekt, dat hij die van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Nooit is er eenige tekst uit de Schrift met meer kracht tot het menschelijke hart gekomen, dan dat deze tot het mijne kwam. Het scheen met groote kracht in elk gevoel van mij intedringen. Ik dacht en herdacht over hetzelfde na, wetende dat indien eenig persoon wijsheid van God noodig had, zoo was ik het; want ik wist niet hoe te handelen, en tenzij ik

meer wijsheid ontving dan welke ik bezat, zoo zoude ik zulks nimmer weten; want de godsdienstleeraars van de verschillende sekten verstonden dezelfde teksten zoo verschillend, dat alle vrouwen om het verschil, door een beroep op den Bijbel te vereffenen, vernietigd werd. Ten laatste kwam ik tot het besluit, dat ik of in duisternis en verwarring moest blijven, of anders moest ik doen zooals Jakobus zegt, dat is, van God vragen. Ten laatste kwam ik tot het besluit om God te vragen, vertrouwend dat, indien Hij wijsheid geeft aan diegenen welke zulks noodig hadden, en mildelijk geeft en niet verwijt, ik zulks dorst wagen. Zoo, in overeenstemming met dit mijn besluit om God te vragen, ging ik naar het woud om deze poging te doen. Het was op den morgen van eenen schoonen helderen dag, vroeg in het voorjaar van achtien honderd twintig. Het was voor den eersten tijd in mijn leven dat ik zulk een poging had gedaan, want te midden van al mijne bezorgdheden, had ik nimmer getracht om overluid te bidden.

Nadat ik mij afgezonderd had tot de plaats die ik te voren uitgekozen had, en mij alleen bevindende, nadat ik rondom mij gezien had, knielde ik neder en begon de verlangens van mijn hart tot God op te offeren. Nauwelijks had ik zulks gedaan, toen ik door een macht aangegrepen werd, welke mij geheel overweldigde, en die zulk een verbazenden invloed over mij uitoefende, om mijn tong te binden, zoodat ik niet kon spreken. Dikke duisternis verzamelde zich rondom mij en het scheen mij voor een tijd, alsof ik tot plotselinge verwoesting gedoemd was. Doch al mijn krachten inspannende om God aan te roepen, mij uit de macht van dezen vijand te verlossen, welke mij aangegrepen had, toen, op hetzelfde oogenblik dat ik gereed was in wanhoop te verzinken en mijzelve tot verwoesting over te geven, niet aan een denkbepeldige verwoesting, doch aan de macht van een werkelijk wezen van de onzichtbare wereld, welke zulk een wonderbare macht bezat, als ik nimmer te voren ondervonden had, — juist op dit oogenblik van groote verwarring, zag ik een pilaar van licht juist boven mijn hoofd, helderder dan het licht der zon, hetwelk langzamerhand nederdaalde, totdat het op mij ruste. Zoo spoedig als het licht echter verscheen, bevond ik mijzelve bevrijd van den vijand welke mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte zag ik twee personen boven mij in de lucht staan, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaat. Een van hen sprak tot mij, noemende mij bij mijn naam, en zeide (wijzende op den andere): „Deze is mijn geliefde Zoon, hoort hem.”

Mijn doel om aan den Heer te vragen, was om te weten, welke van al de sekten juist was, opdat ik zou moge weten bij welke ik mij zou kunnen aansluiten, Het werd mij gezegd, dat ik mij bij geen van hen moest aansluiten, want zij waren allen verkeerdt en de persoon welke tot mij sprak, zeide dat al hun leerstelsels een gruwel in zijn oogen waren en dat al hun leeraars bedorven waren. Zij uaderen tot mij met hunne lippen, doch hun hart is verre van mij; zij onderwijzen voor leerlingen geboden van

menschen, hebbende een vorm van godzaligheid, doch zij verloochenen de macht daarvan.

Hij verbood mij wederom, mijzelve bij een van hen aan te sluiten; en vele andere dingen zeide Hij tot mij, welke ik heden niet schrijven kan. Toen ik weder tot mijzelve kwam, vond ik mijzelve op mijn rug liggen, ziende opwaarts in den hemel.

Wordt vervolgd.

De Zending in andere landen.

Een uitnoodiging werd onlangs door de autoriteiten in Zion ontvangen, van de Zending op de Hawaiian-Eilanden in de Stille Oceaan, tot het bijwonen van het feest, hetwelk den 12en Dec. l.l. zou plaats hebben, in herinnering, dat het 50 jaar geleden was, dat de eerste Zendingen der Kerk aldaar aankwamen.

Præsident George Q Cannon, die de jongste van die eerste zendelingen, tien in getal, was, is na een afwezigheid van vijf en veertig jaren daarheen vertrokken om deel te nemen aan deze feestviering.

Elkeen der leden van het Eerste Presidentschap der Kerk zijn op deze eilanden op zending geweest.

Het werk is aldaar op eene merkwaardige wijze vooruitgegaan, zoodat thans meer inboorlingen tot onze, dan tot eenige andere kerk behooren. Het feest zou plaats hebben onder de leiding van Præsident Samuel E. Woollej en zou bestaan uit zingen door Koren muziek van Gitaar en Mandeline gezelschappen, en redevoeringen van eenigen welke het Evangelie in de eerste tijdperken dier zending aannamen, enz. Een tijd van verheuging zal ontwijfelbaar aldaar plaats hebben gehad.

Ontslagen.

Ouderling Joseph Weston, van de Arnhemsche Conferentie. is eervol van zijne zending ontslagen, om naar zijn woonplaats in Utah weder te keeren. Voor zijn vertrek zal hij eenigen tijd besteden aan het bezoeken van verwanten en het verkrijgen van geslachtregister in Engeland.

Nieuwjaarsbede.

Het jaar is weder heengegaan;
Met schaamt' en smart denk ik er aan;
Welaan mijn ziel scheidt nieuwe vreugd,
En nieuwe moed en nieuwe deugd.
Almachtig God, schep Gij in mij
Een reine ziel, en voeg daarbij
Een vaste Geest, dat ik niet weër,
Tot zonden en vorig leven keer.

G. G.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Het Nieuwe Jaar.

Een ander jaar is voorbij gesnel en wederom staat de wereld op den drempel van het nieuwe jaar. Het jaar 1900 behoort tot het verleden en het is nu te laat die periode van het leven te verbeteren, maar van de ondervindingen die ieder verkregen heeft, kunnen lessen geleerd worden, welke voor zijn toekomst welzijn kunnen wezen. Het is met blijdschap en dankbaarheid dat wij eenen nieuwen jaargang dezes tijdschrifts onder zoodanige gunstige omstandigheden kunnen beginnen — eenen jaargang welke naar wij hopen de waarde en het belang der *Ster* tot hare lezers zal zien vermeerderen.

Het zesde jaar vangt nu aan, dat de stralen dezer *Ster* in dit land begonnen te schijnen en het kan met een zekere voldoening gezien worden, hoe haar doel tot op dezen tijd zoo wel vervuld is. Onze beste pogingen zullen aangewend worden, opdat deze bode voortga tot grootere nuttigheid te ontwikkelen. In bijvoeging tot andere artikelen dient zij als een middel, waardoor de Hollandsch sprekende heiligen in aanraking kunnen komen met het nieuws van den algemeenen vooruitgang des Evangelies en in het bijzonder met de mededeelingen van de autoriteiten der Kerk. Het doel der *Ster* zal als voorheen zijn om aan allen reine waarheid te verkondigen en voornamelijk, om diegenen, welke het Evangelie hebben aangenomen, te stichten en te versterken in eene verdere kennis van de beginselen der zaligheid. De profeet Joseph Smith zeide eens, dat niemand in onwetendheid kan zalig worden, maar dat het noodzakelijk is een kennis te hebben van den weg welke tot het koninkrijk der hemelen zal leiden. Dit is in overeenstemming met de leer van Christus en Zijne apostelen, dat door geloof en volkomen gehoorzaamheid aan de goddelijke inzettingen iedereen door de leiding van den Geest der waarheid, grootere kennis zou ontvangen van de wegen des Heeren om in zijn paden te wandelen.

Met de verandering van het oude tot het nieuwe jaar, wordt het eene aangename gelegenheid om onze lezers hartelijk te feliciteeren met het gelukkige begin van dit gewichtige tijdperk en met de hoop dat, gelijk het oude is gestorven en het nieuwe in onschuld aanvangt, alzoo elkeen zijn tekortkomingen afleggende, met de beslissing in meerdere rechtvaardigheid te leven.

De voltooiing van een jaar is een tijd wanneer de gedachten onwillekeurig min of meer terugkeeren tot de gebeurtenissen en ondervindingen van het verledene; toch aan het einde van 1900, niet alleen een jaar maar eene eeuw wordt volbracht.

Deze eeuw is beroemd voor de verwonderlijke vorderingen in de kunsten en wetenschappen, insgelijks voor de groote ontdekkingen en uitvindingen, welke voor het mensdóm zoo belangrijk zijn, onder dewelken bijvoorbeeld het eerste gebruik van stoom in schepen en op spoorwegen, de telegraaf en de telefoon, kunnen gemeld worden. Men heeft gerekend, dat meer uitvindingen gedaan zijn in deze, dan in vele van de voorbijgegangene eeuwen. Kan iemand zeggen, in zulk eenen snellen voortgang, dat de hand des Heeren niet openbaar is?

In deze eeuw zijn de Hemelen weder geopend en het Evangelie van Jezus Christus is in volheid hersteld geworden met de oorspronkelijke macht en autoriteit. De belofte is gegeven, dat het nimmer meer van de aarde zal weggenomen of tot een ander volk gegeven worden en dat in deze bedeeïing, alle dingen zullen tot één in Christus vergaderd worden. Door de inspiratie van de dienstknechten des Heeren in dezen laatsten tijd, is het duidelijk getoond, dat gewichtige voorvallen nabij zijn. Alles wat zal gebeuren is nog niet geopenbaard, maar het betaamt een iegelijk, in den toestand te zijn om onder alle omstandigheden en door alle beproevingen getrouw te blijven en gelijk de wijze maagden de lamp met olie gevuld te hebben.

De Smalle Weg.

door A. ARROWSMITH.

Vervolg van bladzij 383.

De werken van deze gezanten der zaligheid welke, ter loops gezegd, niet van de hooge scholen kwamen en geen geleerde geestelijken van semenariën waren, doch hoofdzakelijk uit arme, ongeleerde visscherlieden bestonden, en voor vele jaren tot het land van Juda beperkt waren, onder de verloren schapen van het huis van Israël. Toen de Kerk zich uitbreidde gehoorzaamde zij de wet van toewijding (vereenigde orde) en hadden alle dingen gemeen. En opdat aan de tijdelijke zaken der Kerk betere aandacht konde gegeven worden, werden zeven mannen door het opleggen der handen verordineerd tot het mindere Priesterschap, hetwelk de autoriteit bezat om te prediken en te doopen, doch niet de autoriteit om den Heiligen Geest medetedeelen (Handelingen 6 : 6).

Philippus was een van de zeven, een man welke een merkwaardige zending onder de Samaritanen vervulde. Hij doopte velen in de Kerk en werkte vele machtige wonderen, doch opdat zij met den Heiligen Geest begiftigd mochten worden, zoo was het noodig dat Petrus en Johannes van Jeruzalem naar Samaria reisden, een afstand van zeventig mijlen, en legden hunne handen op de hoofden van de gedoopte bekeerlingen, opdat zij met den Heiligen Geest

vervuld mochten worden. Het verslag zegt: „Toen leidden zij de handen op hen en zij ontvingen den Heiligen Geest“ (Handelingen 8 : 17).

In het laatste gedeelte van hetzelfde hoofdstuk lezen wij nog van een anderen bekeerde, welke verlangde op den „smallen weg“ te komen. Een man in autoriteit, zijnde een schatbewaarder van Candacé, den koningin der Mooren, deze man was klaarblijkelijk een Jood en een student der Profeten, en zeer belangstellend in de profetiën van Jesaja. Philippus reisde met hem in zijn wagen en verklaarde het drie-en-vijftigste hoofdstuk van Jesaja aan hem, gevende den kamerling zulke bewijzen, die hem overtuigden, dat Jezus de Christus was.

Toen hij overtuigd was, gelijk als de Joden op het Pinksterfeest, en het volk van Samarië, verlangde hij door de deur van den doop lidmaatschap in de Kerk van Christus, zeggende: „Wat verhindert mij gedoopt te worden?“ En Philippus zeide: „Indien gij met uw gansche hart geloofd, zoo is het geoorloofd.“ En hij antwoordde en zeide: „Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is.“ En hij beval de wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, Philippus en de kamerling; en hij doopte hem.“ (Handelingen 8 : 38).

Terzelfder tijd dat deze gebeurtenissen plaats hadden, was er een jonge man, een hevige vervolger der Christenen, geboortig van Tarsen, in de Provincie van Silicië. Zijn vader, zijnde een Jood, van de orde der Fariceën, die het keizerrijk in een strijd geholpen hebbende, het burgerrecht verkregen had en een Romein gemaakt was. Saulus was in de Grieksche scholen opgevoed en leerde het handwerk van tentmaker. Doch ten einde hem meer geloof in den godsdienst zijner vaders te geven, was hij naar Jeruzalem gezonden en in de theologie onderwezen door den grooten leeraar Gamaliël. In deze school was hem geleerd dat Jezus een bedrieger was, en hij arbeidde getrouw als een ernstig vervolger om deze nieuwe godsdienst van de aarde te verdrijven. Hij was in verbond en vereeniging met het Sanhedrin en het Priesterschap der Joden en was bewonderenswaardig werkzaam om de christenen van Jeruzalem te verdrijven.

Aan het hoofd van een bende vervolgers, met rechte autoriteit van den hooge priester, vertrok hij voor een lange reis naar Damascus, met het doel eenige christenen, welke daar georganiseerd waren; te vervolgen. Op weg nabij de plaats van bestemming werd deze vurige arbeider van goddeloosheid tot stilstand gebracht, waarna wij hem als een ijverig werker der gerechtigheid terugvinden.

Het vereischte een wonderbare manifestie en een mondelinge conversatie met den verslagen Messias om deze jonge man te bekeeren. De schittering van het licht van den hemel raakte zijne oogen, en wij vinden hem een blinde, hulpeloze bekeerde zondaar, zoekende voor Ananias een toegewijd christen van Damascus. Ananias was ter rechter tijd door een visioen met de bekeering

van Saulus bekend gemaakt. En het was hem alzoo gezegd naar het huis van Judas in de straat genaamd de Rechte te gaan, alwaar hij den boetvaardigen Saulus zou vinden, welke drie dagen en drie nachten gevestigd had en geheel voorbereid was voor de boodschap van Ananias. Saulus werd geboden zich te laten doopen en zijne zonden weg te doen wasschen. en Ananias leidde zijne handen op zijn hoofd, bevestigende alzoo den Heiligen Geest op hem en herstellende zijn gezicht. Saulus was wederom geboren en ging in de rechte en „smallen weg“. leggende den ouden mensch met zijne zonden af en nam den nieuwen mensch in Christus Jezus aan.

Hierna was hij algemeen bij de Grieksche benaming Paulus of Paul bekend, en was de onversaagste en dapperste discipel welke de oorspronkelijke kerk bezat. Als een strijder voor Christus, was hij in de wapenrusting der gerechtigheid gekleed, zijnde altijd in de voorhoede om de machten der duisternis te bestrijden. Hij werd vervolgd en ten laatste in Rome ter dood gebracht.

Een korte tijd voordat hij onthoofd werd, deed hij deze heerlijke uitdrukking: „Ik word nu tot een drankoffer geofferd. en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij in dien dag geven zal; en niet alleen mij, maar ook allen, die zijne verschijning liefgehad hebben (2 Timotheus 4: 6—8).

Een andere voorname bekeerling in die dagen was Cornelius, een heiden, zijnde een Romeinsch burger en een militair van naam. Hij was in autoriteit geplaatst als een hoofdman over honderd, of kaptein van honderd soldaten. Het verslag geeft aan, dat hij rechtvaardig, gebedvol en herbergzaam was, en dat zijn gebeden tot den troon der genade opgeklommen waren, als eene zoete herinnering, in zulk een mate, dat God een engel zond om hem te bezoeken, en hem onderwijzingen te geven en hem op den „smallen weg“ te plaatsen, opdat hij de zaligheid mocht verkrijgen. Cornelius, welke in Cesaréa verblijf hield, werd aangezegd om naar Joppe te zenden, voor Simon Petrus, welke te dier tijd, aldaar verblijf hield in het huis van Simon den lederbereider. Deze zou hem vertellen wat hij doen moest om in het koninkrijk van God in te komen. De onderwijzingen werden gehoorzaamd, en Petrus reisde de drie en dertig mijl tot Cesaréa, ten einde Cornelius- en zijn huishouding woorden mede te deelen waardoor hij en geheel zijn huis zalig konde worden.

Petrus was niet overtuigd dat de heidenen geschikte onderdanen voor het Koninkrijk waren, en het was voor den Heer noodig hem een visioen te geven van een verscheidenheid van beesten, nedergelaten in een kleed. Toen werd hem geboden te slachten en te eten. Petrus, een jood zijnde, was zeer nauwgezet betreffende het eten van vleesch, en zeide: „Niet alzoo, Heer; want ik heb nimmer iets gegeten dat gemeen of onrein was.“ Hem werd geantwoord: „Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken.“ Onmiddellijk na dit visioen werden de boodschappers van Corne-

lius toegelaten, waarna Petrus hen naar Cesaréa vergezelde, zeggende: „In waarheid bemerk ik dat God geen aannemer des per-soons is; doch onder elke natie, degene welke Hem vreest en gerechtigheid doet, is bij Hem aangenomen.“ Petrus onderwees dit huisgezin na zijn aankomst in de leeringen van den opgestanen Zaligmaker, en den Heiligen Geest viel op hen, gelijk op de Joden op het Pinksterfeest en deze heiden-familie sprak in talen en verheerlijkte God. Tot op dit oogenblik was Petrus afkeerig om de heidenen op den smallen weg toe te laten, doch ziende dat de Heilige Geest onder werkte, zeide hij: „Kan ook iemand het water weren, dat deze niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, zoowel als wij?“ En hij beval dat zij in den naam des Heeren gedoopt zouden worden. Aldus werden de heidenen op den „smallen weg“ gebracht, en erfgenamen der zaligheid gemaakt (Handelingen 10).

Ik wil nog een gebeurtenis meer aanhalen dat het Evangelie tot de heidenen genomen werd, eveneens een Romein, geboren te Philippi, daarna wil ik dit artikel eindigen.

Paulus en Silas waren predikende geweest en hadden vertakingen van de Kerk georganiseerd in de stad Philippi en hadden Lydia en haar huisgezin op den „smallen weg“ gebracht en hen gedoopt. Zij ondervonden eenigen voorspoed, toen zij voor de autoriteiten gebracht en door hen geslagen en in de gevangenis geworpen werden. Gedurende den nacht schudde de gevangenis door een aardbeving, bevrijdde de gevangenen en opende de deuren. De gevangenbewaarder, met vreeze bevangen, geloovende dat zijne gevangenen gevluht waren, trok zijn zwaard en wilde zichzelf van het leven berooven. Hij was in slaap gevallen op zijn post en het laten ontkomen van gevangenen was een groote overtreding onder de Romeinsche wetten. Paulus zeide: „Doet u zelve geen kwaad, want wij zijn allen hier.“ De bewaarder werd toen met vreugde en dankbaarheid vervuld door dit vreugdevol nieuws, en hij wies hunne wonden. Zonder twijfel de ruggen van Paulus en Silas waren gewond en pijnlijk van de slagen welke zij ontvangen hadden, en de dankbare gevangenbewaarder was hun behulpzaam en wiesch en zalfde hun wonden. Terzelfde tijd predikte Paulus het plan der zaligheid aan dezen man en zijne familie, bekeerde hen, nam hen uit in den nacht en doopte hen, brengende hen alzoo op den „smallen weg“ (Handelingen 16).

Wat is meer noodig om toe te voegen? Is de weg niet duidelijk, zoodat een mensch, al ware hij een dwaas, niet behoefte te dolen? Toont het Evangelie van Christus, gelijk als het door hem en zijne apostelen gepredikt werd niet duidelijk dat de verlangde oorspronkelijke wetten, om op den „smallen weg“ te komen zijn: ten eerste geloof, ten tweede bekeering, ten derde doop door onderdompeling tot de vergeving der zonden, ten vierde een doop des Heiligen Geestes, welke bevestigd wordt door het opleggen der handen? Deze verordening, bediend wordende op de juiste wijze en door iemand welke de autoriteit daartoe heeft (Hebreë 6 : 1).

Lezer, onderzoek de vele honderden sekten der christenheid en zie of zij de oorspronkelijke kerk van Christus gelijken, zooals zij in dit artikel beschreven zijn. Die kerk was gebouwd op het fundament van apostelen en profeten, hoogepriesters, zeventigers, ouderlingen, priesters, leeraars en diakenen. Ziet of hun leerstellingen en ceremoniën niet de bovengenoemde overeenstemmen. Vraag hen of de teekenen de geloovigen volgen gelijk in vroegere dagen, toen de zieken gezond werden gemaakt, duivelen uitgeworpen en in vreemde talen gesproken en geprofeteerd werd.

Aldus kunt gij alle dingen beproeven en vasthouden aan hetgeen goed is en een volger van Jezus Christus zijn, „een heilige der laatste dagen” en gij zult voortgaan tot volmaking, groeiende in kennis der waarheid en genade, leerende regel op regel, gebod op gebod, totdat gij volmaakt wordt, hebbende gewandeld op den „smallen weg” en een kroon der gerechtigheid verkregen, welke voor de getrouwen weggelegd is.

„Southern Star“.

Tegen het „Mormonisme”.

Uit Cleveland, Ohio, Vereen. Staten van N. Amerika, komt een bericht van een aldaar gehouden Conferentie der „Congregational” Kerk, waaraan 125 leeraars deelnamen. Zij beraadslaagden over „een kruistocht tegen de Mormonen”, om te frachten hen tot het „christelijke” geloof over te brengen.

Een zekere Ds. John D. Nutting, welke in Utah heeft gewoond, zeide het volgende:

Er is een „Mormonen-vraagstuk” ontstaan, voornamelijk in het Noorden van Ohio, alwaar thans tusschen de 350 en 400 „Mormoonsche” Ouderlingen zijn. In de zending der zuidelijke Staten van N.-Amerika waartoe Ohio behoort, werden in de week eindigende 22 Sept. l.l. door deze zendelingen 11.490 mijlen afgelegd, waarvan de helft te voet. Zij bezochten 3731 familiën, verspreidden omstreeks 7000 tractaten, gaven ter lezing 500 boeken, hielden 500 vergaderingen en doopten 25 bekeerlingen. Indien deze maatstaf over het geheele jaar gerekend zou worden, dan zouden zij meer dan 1000 bekeerden gedoopt hebben. In Noordelijk Ohio hebben hunne Ouderlingen, gedurende vier maanden, meer dan 10.000 mijlen afgelegd, meer als de helft daarvan te voet. Zij verspreidden meer dan 14.000 tractaten, bezochten 2500 familiën en hielden 258 vergaderingen. Overeenkomstig met het bericht van de zendelingen hebben zij in de zuidelijke staten meer dan 8000 bekeerden en de meeste van hen zijn gedurende de laatste drie jaren tot hun geloof gekomen. Er zijn omtrent 300,000 Mormonen in de wereld, waarvan 250,000 in de landstreek van Utah en in de Staten van Canada tot Mexico verspreid. Zij vestigen steeds nieuwe koloniën. Zij hebben 2000 Ouderlingen, welke hunne slechte leerstellingen verspreiden, de meesten dezer zijn in dit land.

Het grootste kwaad van het „Mormonisme” is heidendom.

De gevolgen van hun leer zijn nog niet naar waarde geschat. Het Mormoonsche volk is echter beter dan hun stelsel."

Deze rede (van een tegenstander) stelt een nauwkeurig verslag voor van de zendelingen van de Kerk van Jezus Christus der heiligen der laatste Dagen, in die afdeeling der Vereenigde Staten voor. Dit zou een sterke getuigenis voor ieder zijn, dat deze zendelingen, welke zooveel tijd besteden en zoo ijverig zijn voor den vooruitgang van dit werk, en die zonder geldelijke belooning werkzaam zijn, geheel oprecht in hun geloof zijn. De snelheid, waarmee deze boodschap verspreid wordt, is zulks, dat de verschillende sekten ontroerd zijn van vreeze, dat hunne leeringen in de weegschaal van „de wet en de getuigenis“ zou worden gewogen en te licht bevonden worden.

De zendelingen van deze kerk zijn uitgezonden tot de verschillende natiën, met eene verantwoordelijkheid welke op hen rust, om een boodschap van groot belang aan alle menschen te verkondigen. Zij zoeken niet met anderen over de ingevingen van hun geweten te strijden, doch zijn verlangend, dat iedereen van die beginselen zou overtuigd worden of zij goddelijk zijn of niet. Tot op heden is deze boodschap nog niet aan alle natiën en volken gebracht, doch er zijn al reeds meer dan 23 natiën en 5 eilanden groepen der zee door deze zendelingen bezocht geworden en in de meeste daarvan hebben de boodschappers veel gearbeid. Er zijn echter nog andere landen, alwaar de deur nog niet is geopend en welke met deze getuigenis bezocht moeten worden, voordat de heerlijke dag des Heeren zal komen. Want de profetiën, welke Jezus gegeven heeft, dat het ware Evangelie in de geheele wereld gepredikt moet worden, moeten vervuld worden. Nu de Heiligen der laatste Dagen verwachten niet dat alle menschen deze beginselen zullen aannemen, want zij weten, dat gelijk het in de dagen van Noach was, alzoo zal het ook zijn in de toekomst van den Zoon des menschen. En gelijk het voor den zondvloed was, toen de profeet bespot werd, zoo zal het geschieden voor den tijd van de wederkomst des Heeren; de menschen zullen blind en zorgeloos zijn met betrekking tot deze belangrijke gebeurtenissen.

Deze Kerk maakt aanspraak op het uitsluitend recht om het Evangelie van Jezus Christus in deze bedeeing des tijds te prediken en in de verordeningen daarvan te bedienen. Dit is eene merkwaardige aanspraak welke zij maken, waarvan het belang erkend zou worden. Doch het wordt van niemand geëischt te gelooven, zonder voor zichzelf overtuigd te zijn. Indien iemand deze beginselen onderzoeken wil, zonder vooroordeel en met eene volle begeerte de waarheid te vinden, zoo kan hij niet anders dan overtuigd worden, dat zij grooter zijn dan van menschelijke wijsheid.

Het heidendom van de Heiligen der laatste Dagen, indien dit zoo genoemd kan worden, bestaat in de uitoefening en bewaring van dezelfde beginselen van waarheid, welke in de heilige Schriften gevonden worden, waarvan de Apostel schreef: Maar zoo wie zijn

woord bewaard, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij in Hem zijn.“

De „Mormonen“ gelooven dat de Schepper van het menschdom almachtig is, dat Hij dezelfde is, gisteren heden en voor eeuwig, bij wien geen verandering of schaduw van omkeering is; dat het plan der zaligheid, door den Zoon des menschen hier op aarde gegeven, werkelijk de eenigste weg is, om het koninkrijk der hemelen in te gaan; en dat de ware kerk gebouwd moet worden op het fundament van Apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is.

Bij het begin van het Nieuwe Jaar.

Weder zijn wij, broeders, zusters, aan den eerste van het jaar,
't Oude is thans voorbijgevloden en het nieuwe is nu daar,
't Oude ging — en slechts de 'erinn'ring aan dat oude blijft bestaan,
Eene 'erinn'ring die ons vreugd schenkt of ze ontlokt aan 't oeg een traan,
't Nieuwe jaar ligt weder vóór ons; — wat daarin weer zal geschiên?
Zal het oorzaak ons tot smarte of wel reên tot vreugde biên?
— 't Is voor 't mensch'lijk oog verborgen, wat daarin gebeuren zal,
Doch als wij in 't Evangelie steeds standvastig staan en pal,
Immer biddend blijven waken dan, dan weten wij gewis,
Dat op onze levensreize 's Heeren zegen met ons is,
Mocht Hij ons dan eens beproeven en valt die beproeving zwaar,
Slechts geduld, nog maar een wijle en de uitkomst is weer daar,
De beproeving moet ons lout'ren, lout'ren voor een beet'ren staat,
Als het gond, dat zevenmalen eene vuurproef ondergaat.
't Is ons aller plicht te strijden onder 's Heeren Jezus van
Tegen alle booze machten, die d'ontwik'ling tegenstaan.
Satan kan ons niet verwinnen, want de Heer verwon hem reeds;
Volgen wij dus Zijne wenken, dan zijn wij verwinnaar steeds.
Laat ons werken, broeders, zusters, o! dat toch een ieder toon',
Dat des Heilands ware volg'ling slechts kan wezen een „Mormoon“.
't Evangelie wordt gepredikt, totaát, volgens 's Heeren woord,
Eind'lijk het geheele menschdom deze boodschap heeft gehoord.
's Heeren wil hier te volbrengen, biddende om kracht en moed,
't Evangelie licht verspreiden, hoe ook Satans leger woed',
Dat, dat zij ons aller streven, dan toch is voor ons bereid
't Eeuwigdurend heerlijk leven, eindelooze zaligheid.

J. K.

Overleden.

Den 10den Nov. 1900 overleed te Amsterdam, Maria Elizabeth Grondel, dochter van Johannes G. en Bernardina Grondel, welke op 1 Februari 1900, aldaar geboren werd.

Den 25en Dec. 1900 overleed te Rotterdam Henrij J. F. d' Hulst, zoontje van Henrij en Aaltje d' Hulst, welke op den 2den Oct. 1900 aldaar geboren was.

I N H O U D :

Een en Zeventigste halfjaarlijksche Conferentie	Blz. 1	Nieuwjaarsbode	Blz. 9
Eerste Visioenen en Openbaringen, welke door Joseph Smith werden ontvangen	„ 5	Het Nieuwe jaar	„ 9
Zending in andere landen	„ 8	De smalle weg (<i>slot</i>)	„ 10
Ontslagen	„ 8	Tegen het „Mormonisme“	„ 14
		Bij het begin van het Nieuwe jaar	„ 16
		Overleden	„ 16

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.